

Pedalları Kırık Yüreğın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Ocak 2025

Aslında hâsıl olan her düş, yalıtılmış bir gerçek idi gerginliğın üst sınırından göç eden bir kuş gibi didiklenmişken yuvası ve yatağı ve vatani, aşkın hatminde kayıp bir minval gibi esrarlı yalnızlığında şair, dem vurdukça...

Önce iklimler köpürdü
El pençe divan durdu kâinat
Ve işte kâhin savurdu savundu
Son sözünü etmeden susmayı bildi ansızın
Sönen ferinde yaşamın
Afaki bulutlarda saklı sırları
Bir bir ifşa ederken
Ve işte şimdi sıra Tanrıya geldi
Merhametlilerin en merhametlisi
Haşmetli varlığında saklı iken rahmet ve sonsuzluk
Köpürendi denizler ne ki?
Ne de geçit vermeyen dehlizler
Asası kırık bir cümlede
Arzı endam eden yeni doğmuş bir bebekte
Yaşlı bir kefen bezi
İhtimamla sararken Mümini
İddia makamı idi
Haklı olan hak gören hüküm veren
Tanıklığında meleklerin
Uçuşan akıl melekeleri şairin
Kundaklanmış iken gün
Kulvarında tek geçen şair nemalandığı hüzün
Muteber bir dildi oysa savunulan
Münferit gerçeklerden yarınlara uzanan
O günah tohumu
Gün izinde saklı ruhu
Geceye şerh düşen ufku
Tutulan nutku ne ki gecenin?
O beynamaz esinti ki rüzgârın hikmeti ve ümmeti
Sessizliğın
Semadan yere dökülen kaypak bir yaprak

Kaldırım serçeleri nasıl ki itibar ediyordu haşmetine
Gölgenin
Nidalarında solan iklimin
Güncesini nasıl ki tutuyordu kalem?
Nazar etmeden
Niyazına sadık
İtibar etmeden kötüye
İyi olmanın hikâyesi idi aslında her yaşanan gün ve dehşet
İkbali bilinmez
İdam fermanına düşkün şairin
Kaleminden her dökülen
Döşünde aşkın
Taşı gediğine koydu mu zaman
Fıtrati insanın
Firari iklimlere peşkeş çeken güneş misali
Yıldızlar donuk
Yâri şairin belki de ölü
Yankısı duyulmayan bir ses bir zemheri
Gölgenin dahi ses etmediği
Katmer katmer açmazken de artık çiçekler
Pedalları kırık yüreğin
Nemalandığı acıların
Dermanı divane yüreğin de berati
Birden başlamadan sonlanan
Sonlanmadan zuhur eden
Yanlı bir eda ile
Göge tebessüm eden sevdanın ölümcül ç/ağrısı
Aşkın ve yasın hamt ettiği kadar
Ufkunda saklı olsa keder
Ne ki şairin?
Bir buket acıdan çıkıp da yola
En dar açıyla ömrünü heba ettiği kimse uğruna
Kimsesizliğin sonlanmayan melodisi
Ve işte tek sahip çıkan kuluna...